



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Olgy Stránské a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., ve věci

žalobce: **P. O. U.,**
bytem X,

zastoupený Mgr. Tomášem Císařem, advokátem,
se sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2,

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 10. 2017, č. j. MV-107374-6/SO-2017,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 26. 10. 2017, č. j. MV-107374-6/SO-2017, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 12 228 Kč ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Tomáše Císaře, advokáta.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalované (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“) ze dne 31. 7. 2017, č. j. OAM-1182-67/ZR-2014 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým bylo podle § 87f odst. 1 ve spojení s § 87e odst. 1

písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 17. 12. 2015 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o ukončení povolení k přechodnému pobytu žalobce na území České republiky a podle § 87f odst. 3 zákona o pobytu cizinců byl žalobci udělen výjezdní příkaz na 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce namítl, že žalovaná napadeným rozhodnutím přisvědčila postupu ministerstva, které porušilo zásady činnosti správních orgánů uvedené v § 2 odst. 1, 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a opomenulo zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu. Žalovaná nedostála své povinnosti odvolacího orgánu ve smyslu ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu, odvolací námitky vypořádala zcela nedostatečně a nekriticky převzala argumentaci ministerstva. Odůvodnění jejího rozhodnutí neodpovídá požadavkům uvedeným v § 68 odst. 3 správního řádu.
3. Podle názoru žalobce přistoupilo ministerstvo k ukončení jeho pobytového oprávnění bez náležité individualizace svých úvah a v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, kterou cituje. Žalobce argumentuje, že jeho ojedinělé odsouzení za drogový delikt ve Š. nezakládá trvalou a důvodnou nebezpečnost, že by mohl při svém pobytu na území jiného smluvního státu závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Správní orgány se nezabývaly časovým odstupem od spáchání trestného činu, společenskou nebezpečností jednání žalobce ani jeho chováním v průběhu trestního řízení. Především tedy vytýkané jednání žalobce nebylo dostatečně závažné a není aktuální, aby mohlo odůvodnit obavu z narušení veřejného pořádku závažným způsobem.
4. Žalobce dále namítá, že správními orgány nebyla náležitě posouzena otázka přiměřenosti dopadu rozhodnutí o ukončení povolení k přechodnému pobytu do rodinného a soukromého života žalobce. Napadené rozhodnutí je v tomto ohledu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce žije v České republice dlouhou dobu, přechodný pobyt mu byl povolen s platností od 20. 12. 2010, sdílí společnou domácnost s družkou a dvěma nezletilými dětmi (občany České republiky), které jsou na něj odkázány výživou, vazby na domovský stát jsou téměř nulové. Rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu.
5. Žalovaná odkázala na obsah napadeného rozhodnutí a navrhla zamítnutí žaloby. Má za to, že napadené rozhodnutí splňuje všechny požadavky uvedené v § 68 odst. 3 správního řádu.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

6. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. V takovém případě soud rozhodnutí zruší bez jednání [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

7. Ze správního spisu soud zjistil, že doručením oznámení o zahájení správního řízení žalobci dne 8. 9. 2014 bylo zahájeno řízení o ukončení povolení k přechodnému pobytu na území České republiky z důvodu zařazení žalobce do Schengenského informačního systému (SIS II), neboť žalobci byl š. S. ú. p. m. v důsledku spáchání drogového deliktu (předání tašky se 34 sáčky s k. jiné osobě) zakázán pobyt na území Š. k. od 20. 3. 2013 do 19. 3. 2023. Rozhodnutím Bezpečnostního ředitelství k. C. ze dne 20. 3. 2013 byl žalobce ze Š. vyhoštěn.
8. Dne 9. 5. 2016 ministerstvo vyslechlo žalobce i jeho partnerku L. S.. Z jejich výpovědí vyplynulo, že spolu se dvěma nezletilými dětmi sdílejí společnou domácnost, žalobce finančně přispívá na chod domácnosti a plní svou vyživovací povinnost. Několik roků spolu žili v Ř., v roce 2010 se přestěhovali do České republiky z důvodu ř. ekonomické krize. K trestnímu řízení ve Š. žalobce uvedl, že u soudu nebyl, žádné rozhodnutí mu nebylo doručeno, požádali ho, aby odjel. Trestnou činnost popřel.
9. Dne 9. 6. 2017 byl žalobce vyrozuměn o možnosti seznámit se se spisovým materiálem a vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Dne 29. 6. 2017 zástupce žalobce nahlížel do spisu, k podkladům se nevyjádřil.
10. Dne 31. 7. 2017 vydalo ministerstvo rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o ukončení povolení k přechodnému pobytu žalobce na území České republiky. Prvostupňové rozhodnutí je založeno na úvaze, že jednání žalobce vykazuje znaky pohrdání právním řádem členských států Schengenského prostoru a žalobce využil povolení k přechodnému pobytu k distribuci drog, tedy k závažnému narušení veřejného pořádku.
11. Proti rozhodnutí ministerstva se žalobce odvolal. Namítl, že z výroku rozhodnutí nevyplývá, kterou ze skutkových podstat měl naplnit, zda ministerstvo shledává rovněž ohrožení bezpečnosti státu. Žalobce poukázal na pojem veřejného pořádku s tím, že prvostupňové rozhodnutí neobsahuje hodnocení povahy hrozby a její aktuálnosti. Ministerstvo se taktéž nezabývalo dopadem rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce.
12. Napadeným rozhodnutím žalovaná odvolání zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. V odůvodnění žalovaná uvedla, že závažnost jednání žalobce spočívá v druhu a rozsahu trestné činnosti. Výklad pojmu veřejný pořádek byl proveden v souladu s evropskými předpisy. Ve veřejném zájmu není, aby na území na základě povolení k přechodnému pobytu pobývali cizinci, kteří splňují zákonné podmínky pro jeho ukončení. Žalovaná nesouhlasila s ministerstvem pouze v tom, že by zde bylo nebezpečí ohrožení bezpečnosti státu, a shledala toliko důvodné nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku, což nemá vliv na správnost výroku prvostupňového rozhodnutí ani použité zákonné ustanovení.

Posouzení žaloby soudem

13. Pokud jde o právní úpravu, je nutno v dané věci vycházet z § 87f odst. 1 ve spojení s § 87e odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 17. 12. 2015, byť žalovaná vydala žalobou napadené rozhodnutí dne 26. 10. 2017, a to z důvodu, že řízení o ukončení přechodného pobytu bylo zahájeno dne 8. 9. 2014, přičemž podle čl. IV bodu 1 zákona č. 314/2015 Sb. (přechodné ustanovení) se řízení podle zákona č. 326/1999 Sb., zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne neskončené, dokončí a práva

a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.

14. Podle § 87f odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 17. 12. 2015, ministerstvo ukončí rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie, přechodný pobyt na území, pokud o to požádá nebo z důvodů uvedených v § 87e.
15. Podle § 87e odst. 1 písm. b) téhož zákona, na zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu se důvody podle § 87d odst. 1 vztahují obdobně. Ministerstvo žádost dále zamítne, jestliže žadatel je zařazen do informačního systému smluvních států a příslušný orgán, který žadatele do tohoto systému zařadil, poskytne dodatečné informace, po jejichž vyhodnocení lze mít za to, že trvá důvodné nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území jiného smluvního státu ohrozit jeho bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
16. Podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.
17. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 17. 12. 2015, při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
18. Soud se nejprve zabýval otázkou, zda napadené rozhodnutí není zatíženo vadou řízení záležející zejména v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů. Podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soud zruší napadené správní rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů, pokud tato vada brání posouzení žaloby v rámci uplatněných žalobních bodů. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v této souvislosti již dříve dovodil, že „*postup z moci úřední přichází v úvahu u vad spočívajících v nepřezkoumatelnosti podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a to proto, že nepřezkoumatelnost brání zpravidla věcnému přezkumu a posouzení důvodnosti žalobních námitek*“ (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, část VI., č. 1546/2008 Sb. NSS).
19. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že „*zákon neukládá, resp. s ohledem na zásadu, že správní orgány postupují podle zákona a v jeho mezích, mu ani neumožňuje, aby v případě ukončení povolení k přechodnému pobytu podle ustanovení § 87f odst. 1 ve spojení s § 87e odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců přiměřenost zásahu rozhodnutí do života cizince posuzoval ve smyslu ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců a případně ho zohlednil.*“ Dále žalovaná uvedla, že neexistuje subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky a napadené rozhodnutí neporušuje žádné mezinárodní závazky České republiky. Žalovaná tedy v důsledku tohoto svého právního názoru fakticky nepřezkoumala způsob, jakým se ministerstvo vypořádalo s otázkou přiměřenosti dopadů

rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, ač tato námitka byla součástí odvolacích důvodů.

20. Žalovaná se však mylí, neboť povinnost posuzovat přiměřenost dopadů do rodinného a soukromého života cizince ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců i v rozhodnutí, jímž správní orgán ukončuje platnost povolení k přechodnému pobytu, plyne přímo z čl. 8 Úmluvy, která je součástí právního řádu České republiky, má aplikační přednost před zákonem ve smyslu čl. 10 Ústavy České republiky (projev zásady *lex superior derogat inferiori*) a současně je přímo použitelná na jednotlivce (tzv. *self-executing* smlouva), tudíž se jí lze účinně dovolávat v jakémkoli soudním i správním řízení.
21. Také Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, že posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí není omezeno pouze na ta rozhodnutí, u kterých to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví, ale vyplývá přímo z čl. 8 Úmluvy (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015-30, ze dne 7. 12. 2016, č. j. 1 Azs 273/2016 – 29, č. 3536/2017 Sb. NSS, ze dne 24. 7. 2018, č. j. 5 Azs 102/2017 – 35, ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017 – 29, a ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018 – 30). Ke stejnému závěru došel Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 3. 6. 2015, č. j. 5 Azs 83/2015 – 31, v němž posuzoval rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení přechodného pobytu podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců a rozhodnutí bylo vydáno podle znění zákona o pobytu cizinců účinného do 17. 12. 2015. Nejvyšší správní soud se od této rozhodovací praxe neodchyluje ani v případech ukončení povolení k přechodnému pobytu, což je případ i žalobce. V takové věci např. v rozsudku ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016 – 33, Nejvyšší správní soud mj. uvedl: „*Kasační soud tedy dovodil, že i přes to, že právní úprava výslovně nestanoví povinnost zkoumat dopady rozhodnutí do sféry účastníka řízení, vždy je nutné, aby správní orgány přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života zkoumaly.*“
22. V této oblasti existuje i bohatá judikatura Evropského soudu pro lidská práva, která stanoví řadu kritérií pro posuzování souladu zásahů do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy v cizineckých věcech (z novější judikatury Evropského soudu pro lidská práva srov. např. Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, rozsudek ze dne 31. 1. 2006, stížnost č. 50435/99, § 39; Nunez proti Norsku, rozsudek ze dne 28. 6. 2011, stížnost č. 55597/09, § 70; Konstantinov proti Nizozemsku, rozsudek ze dne 26. 4. 2007, stížnost č. 16351/03, § 52; či Üner proti Nizozemsku, rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, stížnost č. 46410/99, §§ 57-58).
23. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 – 39, uvedl, že „*přezkum rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu (či rozhodnutí o správním vyhoštění) je z povahy věci intenzivnější než přezkum rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu (či rozhodnutí o neudělení vstupu na území), neboť v prvním případě jde o daleko závažnější zásah do práv jednotlivce (k tomu srov. blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011 – 65; či nálezný Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11)*“. Obdobně se Nejvyšší správní soud vyjádřil také v rozsudku ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 71/2010 – 112. I z tohoto důvodu tedy bylo nutné, aby se přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života žalobce správní orgány zabývaly.
24. Na tomto ustáleném závěru podle Nejvyššího správního soudu nic nemění ani nový odstavec 3 v ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, jenž byl do tohoto ustanovení doplněn s účinností od 15. 8. 2017 (podle citovaného ustanovení přiměřenost dopadů

rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví), srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016 – 53.

25. Za situace, kdy žalobce namítal nepřiměřenost zásahu do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy v průběhu správního řízení, měla se žalovaná touto otázkou přezkoumatelným způsobem zabývat bez ohledu na to, že zákon povinnost takového posouzení v tomto typu řízení výslovně neukládá. Neučinila-li tak, zatížila své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.
26. Soud se následně zabýval druhou námitkou žalobce, směřující proti závěru správních orgánů, že odsouzení žalobce pro drogový delikt ve Š. představuje důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl na území jiného smluvního státu závažným způsobem narušit veřejný pořádek (variantu ohrožení bezpečnosti státu zavrhuje sama žalovaná v napadeném rozhodnutí). Při hodnocení naplnění této podmínky pro ukončení povolení k přechodnému pobytu je nutno přihlídnout ke kritériím zdůrazněným judikaturou Evropského soudu pro lidská práva a Nejvyššího správního soudu. Z rozsudku rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151, č. 2421/2011 Sb. NSS, primárně plyne, že při výkladu pojmů veřejný pořádek, resp. závažné narušení veřejného pořádku, používaných v různých kontextech zákona o pobytu cizinců, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. Za problematický rozšířený senát označil přístup, kdy obecnější závěry o hodnocení závažného narušení veřejného pořádku jsou judikaturou přebírány bez ohledu na ustanovení, jehož se týkaly. Tímto pojmem se pak rozšířený senát blíže zabýval v kontextu § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy v kontextu správního vyhoštění rodinného příslušníka občana EU.
27. Z navazující judikatury – konkrétně z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012 – 34, vyplývá, že při výkladu těchto pojmů je třeba přihlížet i k intenzitě zásahu do práv cizince. Nejvyšší správní soud se v dané věci zabýval případem zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu z důvodu narušení veřejného pořádku podle § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 31. 12. 2010. Dospěl přitom k závěru, že toto ustanovení je třeba vykládat odlišně od závěrů vyslovených rozšířeným senátem v návaznosti na § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu a správní vyhoštění totiž představují opatření, jež se svým účelem a intenzitou zásahu do práv cizince odlišují. Podle uvedeného rozsudku tak „*vzhledem k tomu, že neudělení povolení k trvalému pobytu představuje méně intenzivní zásah do právní sféry stěžovatele, postačí pro kvalifikaci určitého jednání žadatele jakožto závažného porušení veřejného pořádku relativně menší intenzita [v porovnání s vyhoštěním cizince na základě § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců]*“. Konkrétně byla jako důvod pro zamítnutí žádosti vyhodnocena skutečnost, že byl cizinec trestním příkazem uznán vinným, že v podnapilém stavu napadl policisty Policie ČR a strážníky Městské policie K. H., čímž spáchal trestný čin výtržnictví a trestný čin útoku na veřejného činitele; toto jednání bylo cizinci přičteno k tíži i přesto, že v době rozhodování správního orgánu I. stupně (odvolacího orgánu) uplynulo od spáchání trestného činu 3,5 roku, resp. necelé 4 roky.
28. Naopak srovnatelně jako v případě ustanovení § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců je podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5 As 73/2011

– 146, č. 2882/2013 Sb. NSS, třeba na pojem závažné narušení veřejného pořádku hledět v situaci, kdy dochází ke zrušení povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana EU podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 31. 12. 2010, neboť tím dochází ke zrušení pobytového oprávnění, což vede k omezení řady práv (např. v oblasti zaměstnanosti, sociálního zabezpečení, zdravotního pojištění), která cizinec již dříve nabyt. Oproti tomu při zamítnutí žádosti o trvalý pobyt *a priori* ke zhoršení postavení cizince nedochází, neboť dosud výhod spojených s trvalým pobytem nepožíval. Intenzita zásahu v případě zrušení trvalého pobytu tak bude zpravidla vyšší, než v případě zamítnutí žádosti o trvalý pobyt.

29. V souzené věci sice také došlo k ukončení pobytu rodinného příslušníka občana EU, ovšem jde toliko o pobyt přechodný, s nímž se taková práva, jako v případě uděleného povolení k trvalému pobytu, nepojí [cizinec například musí mít sjednáno komerční zdravotní pojištění, není oprávněn pracovat bez povolení k zaměstnání (§ 98 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti *a contrario*)]. Intenzita zásahu do práv cizince je proto v případě ukončení přechodného pobytu o poznání nižší. Je proto na místě přistoupit k plně autonomnímu výkladu § 87e odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a to při zohlednění práva EU (s ohledem na tzv. vnitrostátní dorovnání plynoucí z § 15a odst. 4 zákona o pobytu cizinců).
30. Podle § 87e odst. 1 písm. b) ve spojení s § 87f odst. 1 zákona o pobytu cizinců ministerstvo ukončí rodinnému příslušníkovi občana EU, který sám není občanem Evropské unie, přechodný pobyt na území, jestliže je zařazen do informačního systému smluvních států a příslušný orgán, který cizince (rodinného příslušníka občana EU) do tohoto systému zařadil, poskytne dodatečné informace, po jejichž vyhodnocení lze mít za to, že trvá důvodné nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území jiného smluvního státu ohrozit jeho bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
31. Podle čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje.
32. Žalobce byl na základě rozhodnutí Konfederačního soudního a policejního oddělení Spolkového úřadu pro migraci ze dne 20. 3. 2013, č. j. 018.089.312-9/Asd, zařazen do Schengenského informačního systému (SIS II), což je sice nutnou podmínkou pro aplikaci ustanovení § 87e odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, sama o sobě však tato skutečnost neznamená, že pobyt žalobce v ostatních členských státech schengenského prostoru je nežádoucí. Je vyloučen jakýkoli „automatismus“, neboť sám zákon vyžaduje vyhodnocení dodatečných informací od smluvního státu (Š.), na jehož základě lze mít za to, že trvá důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl při svém pobytu na území jiného smluvního státu závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Ustanovení § 87e odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je tedy zaměřeno do budoucnosti. Je třeba se proto zabývat nejen otázkou, zda jednání, které bylo důvodem pro zařazení žalobce do SIS II, je jednáním představujícím dostatečně aktuální a závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (aktuálnost a dostatečnou závažnost ohrožení veřejného pořádku je ale třeba pro účely ukončení přechodného pobytu vykládat odlišně než v případě vyhoštění občana EU či jeho rodinného příslušníka), ale také otázkou, zda z takového jednání (v

kontextu s dalšími zjištěnými skutečnostmi založenými výlučně na osobním chování dotyčné osoby) lze dovozovat riziko, že žalobce i v budoucnosti obdobně závažným způsobem naruší veřejný pořádek.

33. Soud má za to, že v daném případě byly na straně žalobce prokázány skutečnosti svědčící o reálném a závažném narušení veřejného pořádku. Rozsudek Okresního soudu v Curychu ze dne 12. 4. 2013, č. j. DG130072-L/U, sice neobsahuje odůvodnění a ani skutkovou větu, je z něho však zřejmé, že jeho součástí je obžaloba a celý obžalovací spis. Z popisu skutku uvedeného v obžalobě pak plyne, že žalobce měl předat osobě H. O. plastovou tašku s 34 kapslemi obsahujícími 346 g k. směsi (97,9 g čistého k.), tato osoba poté měla k. u sebe a společně pak byli zadrženi v restauraci asi hodinu poté. Žalobce podle obžaloby „*sice nebyl detailně informován o obsahu plastové tašky, ale zjevně počítal s tím, že by se mohlo jednat o větší množství tvrdé drogy*“. U žalobce byla zajištěna hotovost ve výši pouhých 40 š. f.. Odsouzen byl k trestu odnětí svobody v délce 14 měsíců s podmíněným odkladem na 2 roky. Byť ze způsobu spáchání deliktu a jeho rozsahu přímo nevyplývá, že by se žalobce např. živil výrobou nebo prodejem drog, a z připojených listin lze jen stěží dovozovat, jaký byl podíl žalobce na trestné činnosti (zjevně nebyl hlavním pachatelem, nejspíše šlo o formu účastenství), a bez povšimnutí byl ponechán motiv činu, konkrétně prokázání majetkového prospěchu žalobce, nelze mít tento páchaný trestný čin za marginální. Naopak drogovou trestnou činnost je třeba považovat za velmi závažnou, neboť představuje pro společnost velké nebezpečí. Toto jednání je přitom třeba žalobci přičíst k tíži i přesto, že v době rozhodování správního orgánu I. stupně (žalované) uplynuly od spáchání trestného činu 4 roky, resp. necelých 4,5 roků, neboť od jeho spáchání neuplynula do dne rozhodování správního orgánu dostatečně dlouhá doba na to, aby bylo možné slevit z hodnocení jednání žalobce jakožto závažného narušení veřejného pořádku. Nelze přitom přihlížet ani k tomu, že žalobce trestnou činnost později během správního řízení popíral či bagatelizoval. Soud proto uzavírá, že se žalobce dopustil závažného narušení veřejného pořádku. Tento závěr soud činí nikoli kvůli rozsahu (četnosti) trestné činnosti, nýbrž kvůli významu ohroženého společenského zájmu.
34. Soud se proto dále zabýval otázkou, zda z takového jednání lze dovozovat, že žalobce i v budoucnosti závažným způsobem naruší veřejný pořádek. Vzal v úvahu skutečnost, že v době vydání prvostupňového rozhodnutí (konečně i v době vyřízení právní pomoci) již uplynula dvouletá zkušební doba podmíněného odsouzení žalobce, který se tedy osvědčil. Současně přihlédl k tomu, že chybí poznatky o tom, že by žalobce na území České republiky a pravděpodobně také v ostatních členských státech, jejichž rozhodnutí jsou uznatelná na území České republiky, spáchal jiný soudně trestný delikt. Nelze si ovšem nepovšimnout toho, že žalobce namísto toho, aby listinnými důkazy prokázané trestné činnosti litoval, své jednání ve správním řízení popíral. Soud dále nepřehlédl, že z výpovědi žalobce ani z dalších dokumentů ve spise není zcela jasné, čím se žalobce na území České republiky, kde pobývá od roku 2010, živí a jak získává prostředky na úhradu potřeb své rodiny (když podle jeho partnerky výživné pro nezletilé děti hradí). Soud má totiž značné pochybnosti o tom, zda žalobcem uváděná činnost – občasný prodej použitého oblečení a obuvi do A. (žalobce uvedl, že když má nějaké peníze, koupí oblečení, které mu v A. prodají a pošlou peníze) – je dostatečným a úplným zdrojem obživy žalobce. Nadto žalobce údajné finanční toky mezi ním a jeho rodinou a známými v A. nijak neprokázal, což by s ohledem na to, že musí jít o toky prováděné bezhotovostně, nemělo být složité. Důvěryhodnost tohoto tvrzení je snížena i tím, že š. orgánům se naopak prezentoval jako prodejce automobilů. Byť má žalobce v České republice partnerku a děti, není zde po

ekonomické stránce zjevně vůbec integrován. Nejasný způsob obstarávání finančních prostředků po tak dlouhou dobu pobytu v České republice tak představuje vysoké riziko, že by se žalobce za účelem zajištění finančních prostředků mohl obdobné trestné činnosti dopustit znovu. Toto riziko pak zvyšuje bagatelizující přístup žalobce k jeho minulé trestné činnosti. Tyto závěry soud činí pouze na základě skutečností, které jsou založeny výlučně na osobním chování žalobce (čl. 27 odst. 2 směrnice č. 2004/38/ES). Žalobní bod je nedůvodný.

35. Žalobce rovněž bez bližší konkretizace namítá, že nebyl zjištěn stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Soud nepovažoval tuto výhradu za samostatný žalobní bod, nýbrž za obecný úvod žalobní argumentace. Ve vztahu k otázce přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce nebylo možné, aby soud přezkoumával skutkový stav, který vzalo ministerstvo za základ prvostupňového rozhodnutí a který žalovaná aprobovala, neboť podle konstantní rozhodovací praxe platí, že jestliže soud přezkoumá rozhodnutí správního orgánu, které je zatíženo takovými vadami, že nebylo přezkoumání vůbec způsobilé, zatíží vadou nepřezkoumatelnosti i své rozhodnutí (srov. např. rozsudek ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006-91). V obecné rovině soud pouze připomíná, že test proporcionality ve smyslu čl. 8 odst. 2 Úmluvy je možno provést jen za předpokladu, že skutkový stav věci byl ke dni vydání rozhodnutí zjištěn bez důvodných pochybností, v rozsahu nezbytném pro vydání rozhodnutí a majícím oporu ve spisovém materiálu. Ve vztahu k posuzování trvajících nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku žalobce neoznačuje žádný opomenutý důkaz ani nepoukazuje na skutečnosti, jež nebyly předmětem dokazování, ačkoliv dokazovány být měly. Platí tedy, že soud mohl vycházet ze skutkového stavu, jak byl ustálen v rozhodnutích obou správních orgánů.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

36. S ohledem na výše uvedené soud napadené rozhodnutí žalované zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věc žalované podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení. V dalším řízení se bude žalovaná zabývat otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Právním názorem vysloveným v tomto rozsudku jsou správní orgány vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
37. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce měl ve věci úspěch, a proto mu náhrada nákladů řízení náleží. Tyto náklady zahrnují náklady na zastoupení advokátem, které tvoří odměna za zastoupení, náhrada hotových výdajů a náhrada DPH. Zástupce žalobce provedl v řízení dva účelné úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení a jedno písemné podání soudu (žaloba) – § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.]. K odměně za právní služby v souhrnné výši 6 200 Kč byla přičtena paušální částka jako náhrada hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 4 téže vyhlášky. Odměna a náhrada hotových výdajů byla dále zvýšena podle § 57 odst. 2 s. ř. s. o náhradu DPH ve výši 21 % z předchozích částek, tj. 1 428 Kč, a soudní poplatek ve výši 3 000 Kč za žalobu a 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 12 228 Kč je žalovaná povinna uhradit podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění

pozdějších předpisů, užitého na základě § 64 s. ř. s., k rukám zástupce žalobce, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. srpna 2019

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu